Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII. Ч. 25. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 7-го ЛЮТОГО 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 7, 1981 No. 25. VOL. LXXXVIII.

Відбулося пленарне засідання Ради директорів УІА

Ню Йорк (Р. С.). — У п'ятницю, 23-го січня ц. р., тут, у власних приміщеннях відбулося засідання Ради директорів Українського Інституту Америки (УІА). На засіданні головував президент Інституту Теодор Джус. У нарадах взяли участь: інж. Остап Балабан — віцепрезидент і голова організаційної комісії; д-р Іван Флис — секретар; адв. Михайло Пізнак — скарбник; інж. Андрій Пащук — голова програмової комісії; маестро Петро Андрусів — голова мистецької комісії; д-р Ростислав Сочинський — голова комісії громадських зв'язків; інж. Мирон Гнатейко — заступник скарбника; Йосип Лисогір, д-р Мирон Зарицький, д-р Ярослав Падох і проф. Іван Самійленко — адміністративний директор.

Інж. О. Балабан представив новий список членів Інституту, а саме таких осіб: Ярослав Пастушенко, Іван Пуйо, д-р Юрій Савицький, Оленка Савицька, д-р Остап Тершаковець і проф. Ярослав Пеленський, яких одноголосно затверджено. На попередньому засіданні прийнято в члени таких осіб: д-р Юрій Сай, д-р Юрій Гной і Василь Андріюк. Стверджено, що УІА нараховує тепер 176 членів. Серед них тільки 115 вплатили повну вкладку, а решта (61) вже роками залягає з плаченням річних рат.

Адв. М. Пізнак подав фінансовий звіт. Інж. М. Гнатейко ствердив, що скарб Інституту ще дальше перебуває у Вест Айсліп, осідку фабрики Т. Джуса, а книговодство ведуть його урядовці, хоч вже рік тому постановлено перенести ведення фінансових справ до Ню Йорку.

Адв. М. Пізнак, якого на внесок Й. Лисогора призначено правним дорадником УІА, звітував про заходи звільнення Інституту від податків за реальності (понад 40.000 дол. річно. 10-го грудня ц. р. відбулося переслухання перед Податковою комісією міста Ню Йорку, яку очолює Мері Мен, де д-р М. Пізнак усно доповнював інформації про завдання і діяльність Інституту, які він раніше представив Комісії на письмі. Досі відповіді про рішення Комісії не одержано.

Проф. І. Самійленко реферував різні адміністраційні справи. На всілякі поправи будинку видано нещодавно понад 2,700 дол.

(Закінчення на стор. 3)

ПРЕЗИДЕНТ ЗАКЛИКАЄ НАЦІЮ ДО ОЩАДНОСТИ

Президент Роналд Реґен

Вашінгтон. — У своєму зверненні до американського народу в четвер, 5-го лютого, президент Роналд Реґен наголосив важке й загрозливе економічне положення країни й звернувся до американців зі закликом з'єднати свої зусилля, щоб перебороти складну ситуацію. „Разом ми викуємо новий етап у житті Америки", — сказав він.

Простими, але суворими цифрами Президент представив теперішнє господарське положення ЗСА. Цьогорічний бюджет передбачує дефіцит у сумі 80 більйонів долярів, тобто більше як цілий державний бюджет 1957 року. За останніх 20 років населення країни зросло на 23.3 відсотка, але державні витрати — на 528 відсотків. Сьогоднішній доляр вартий вже тільки 36 центів доляра з-перед 20 років. Майже 80 більйонів долярів прийдеться цього року заплатити тільки як відсотки від внутрішнього заборгування, яке осягне астрономічну цифру одного трилйона долярів, бо тепер уже є 934 більйони, а вже чергового місяця треба підністи заборгування, бо інакше держава не матиме чим покрити видатків. Іншими цифрами Президент насвітлив, як на всіх ділянках господарського життя дійшло до небезпечного стану.

З цього стану можна й треба вийти, але не буде легко. „Це забере більше, багато більше, як ми думали і швидко це не вдасться", — сказав Президент. Він заповів, що 18-го лютого подасть до публічного відома через Конгрес свій докладний плян виходу з цієї ситуації. Президент закликав кожного взяти добровільно на себе частину загального тягару. Держава поробить обмеження й ощадності в усіх ділянках державного бюджету, будуть виеліміновані різні зайві втрати, ектраваганції, все те, без чого можна обійтися, хоч ми звикли до цього. Згідно з передвиборчою обіцянкою, Президент запропонує Конгресові обнизити податки на 10 відсотків і так само робити протягом дальших двох років. Це піднесе закупну силу населення.

Але одночасно з тим, він видвигнув конечність більших ощадностей поодиноких громадян. Президент вказав на приклади інших країн, де висота індивідуальних ощадностей на багато разів перевищує американські індивідуальні ощадності, а через це інвестиційні резерви не є достатньо високі. Рівночасно з полегшами для підприємств, господарських спілок тощо, щоб таким чином збільшити їхню динаміку й ініціятиву.

Посилюється напруження між урядом і профспілкою в Польщі

Варшава, Польща. — Надії на переговори, які на протязі двох днів велися між прибулою з Варшави урядовою делегацією і представниками вільної профспілки „Солідарносьць" в Бельську Бялим, не виправдались. У висліді цього імпасу, провідник профспілки Лех Валенса, який також брав участь у переговорах, закликав бельських робітників до ставлення спротиву, якщоб поліція з наказу Компартії захотіла усунути їх силою з окупованих ними приміщень, зокрема місцевої профспілки і деяких підприємств.

Як відомо, страйк робітників у Бельську Бялим триває вже 10 днів і тому 120 підприємств є цілковито спаралізовані, а кількадесять працюють тільки по кілька годин. Ці страйки були також причиною резиґнації місцевого шефа Компартії Йузефа Лабутка і його трьох заступників. Їх резиґнації це не прийняв центральний уряд у Варшаві і Політбюро, але про сам випадок відходу чотирьох наставників інформувала преса й інші засоби масової інформації. Робітники оскаржували місцевих каціків за надужиття державних фондів, корупцію, ігнорацію вільної профспілки та інші провини.

Політичні спостерігачі висловлюють думку, що ситуація в Бельську Бялим й інших місцевостях погіршується у зв'язку з новими атаками на профспілку „Солідарносьць" Станіслава Кані, першого секретаря польської Комуністичної партії, який, як загально думають, діє під пресією Москви і сателітних країн. Каня, як відомо, назвав деяких профспілкових діячів „підпалювачами" і закинув їм спробу переключення профспілкового руху на політичну силу, яка ніби намагається протиставитись Компартії.

Також Стефан Ольшовскі, інший член Політбюра, закликав членів Компартії до боротьби з „сівачами анархії і хаосу в Польщі". Каня й інші чільні партійні діячі кажуть, що деякі страйки мають політичний характер і що Компартія такого стану не буде в майбутньому толерувати.

В Канаді виникли нові труднощі з конституцією

Оттава, Канада. — В Канаді кажуть, що всі сили неба й землі сприсяглися, щоб робити труднощі в ухваленні нової конституції Канади. Цим разом труднощі постали у провінції Онтаріо, яка дотепер прикладно підтримувала нову конституцію.

Причиною труднощів є вимога французів, щоб у конституції записано про спеціяльні мовні й культурні права французів і цій провінції. В Онтаріо є тільки шість відсотків французів, а є багато інших національно-культурних груп. Деякі з них швидко зростають і якщо вже не переступили, то швидко перевищать число французів. Отже застерігання в конституції спеціяльних прав тільки французькій меншості, яка є або буде слабшою від інших меншостей, було б дуже недемократично. Але в цьому демократичному часі кожний про демократію говорить, а коли її принципи відносяться до других, а не до нього, то він їх залюбки заперечує. Отже французи вимагають для себе спеціяльної клявзулі в конституції.

Прем'єр Онтаріо Віллям Дейвіс, послідовний консерватист, як і численні інші консервативи, намагається бути справедливим і тому зобов'язується допильновувати й перестерігати, щоб французам — їхній мові і культурі, їхнім побутовим потребам — забезпечити всі належні права й привілеї, але робити для них виїняток у конституції таки не погоджується. Принаймні покищо. Одначе французи, які завжди захищали принцип рівности („егаліте"), хотять все таки бути „рівніші" й неуступчиво вимагають для себе відповідного тексту в конституції.

Населення провінції Онтаріо підтримує поставу свого прем'єра й перестерігає його перед невластивими уступками. До того англійська частина провінції побоюється, що текст, запропонований у тому питанні до конституції, може бути так інтерпретований, що громадян провінції змушуватимуть ставати двомовними навіть там, де це непотрібне.

Композитор Ґ. Скупинський інформує про випуск платівки

(Зліва) Ґама Скупинський і Мирон Заліпський.

Джерзі Сіті, Н.Дж. (Л. К.) — Це вже вдруге від осени 1979 року, у п'ятницю, 23-го січня ц.р., завітав до приміщень Головної Канцелярії УНСоюзу та видавництва „Свобода" композитор Гама Скупинський — один із основників ансамблю „Червона Рута" на Буковині в Чернівцях і колишній музичний керівник цього ансамблю та музичної групи „Смерічка" у цьому ж місті, інформуючи про випуск платівки п.з. „Ти — You". Композитор прибув у товаристві Мирона Заліпського — комерційного директора студії „Артіст Гарвест інк", що випродукувала згадану платівку. Власником цієї студії та інженером звукозапису є Іван Смит. До студії також належить Дорко Сенчишин — перкусіоніст, який виступає в рак групі „Червона Рута" в Ню Йорку.

У склад виконавців цієї чудової, — як кажуть ті, які вже мали нагоду її послухати, — платівки входять: Софія Ротару — відома співачка в Україні, та члени групи „Червоної Рути" з Буковини: Назарій Яремчук, Василь Зенькевич і „Смерічка", як теж рак група „Червона Рута" з Ню Йорку, солістами якої є Олександер Тульчинський Гарі Соскін та згаданий уже перкусіоніст Д. Сенчишин. Композитор, аранжер і виконавець на фортепіяні і органах — Ґ. Скупинський. Платівка — присвячена пам'яті Володимира Івасюка.

Продовжуючи розповідати про історію нової платівки, Ґ. Скупинський сказав, що всі до неї матеріяли він привіз із України на платівках і магнітофонних стрічках. Роз'їжджаючи по ЗСА і Канаді, він співав до музики на цих записах, викликавши велике зацікавлення і наскрізь позитивний відгук. Це спонукало і його і М. Заліпського створити студію і видати платівку, музика якої має сучасний ритм, „диско" і „рак"; цим самим вона зближена більше до вподобань молоді, як також здобула прихильні відгуки поміж не-українцями.

Запитаний про плянування цієї студії на майбутнє, Ґ. Скупинський відповів, що вони працюють над різними новими платівками — в перекрої різних жанрів. — „Ціль наша, — він сказав, — творити дальший розвиток українського сучасного мистецтва, як також пропаґувати у світі найкращі зразки української народної творчости. Ми теж приділяємо увагу виховній ділянці, щоб втягнути в українське мистецьке коло — діти і молодь. Ось доказом цього — чергова наша платівка для дітей — „Казки для дітей", що їх в супроводі музики виконуватиме Евеліна Белюц. Слухаючи цю платівку, можна почути звук трембіти, сопілки, а

(Закінчення на стор. 3)

Мгр І. Базарко вертається до здоров'я

Ню Йорк, Н. Й. — Мгр Іван Базарко, який був занедужав на початку січня ц. р., не зважаючи на те, що лікарі поручили йому ще повний період реконваленсценції, знову щоденно працює.

Під час захворіння мгр Базарко отримав багато листів і телефонів від приятелів і знайомих із різних місцевостей Америки і Канади з побажаннями швидкого видужання. Але тому, що досі він ще не мав змоги відповісти всім на листи і телефони, внедовзі він подякує особисто.

У Гартфорді померла Елла Т. Ґрассо — губернатор стейту Коннектикат

Гартфорд, Конн. — У четвер, 5-го лютого ц. р., тут померла на 61-му році життя Елла Т. Ґрассо, губернатор стейту Коннектикат — перша жінка обрана на це становище. Ґрассо хворіла на протязі останніх двох років на рака печінки і перейшла декілька операцій, які одначе не врятували їй життя.

У грудні минулого року Елла Ґрассо зрезиґнувала зі свого становища в користь заступника губернатора Вілліяма А. О'Нілла, не зважаючи на це, що її каденція на становищі губернатора вигасає аж в 1982 році. Колишній президент Джіммі Картер дуже позитивно висловлювався про працю і здібності Елли Ґрассо і заявив, що вона, як ніякий губернатор перед тим, дуже дбала про справи стейту і опікувалася особами, які потребували допомоги і опіки.

Елла Т. Ґрассо

Теперішній губернатор Вілліям О'Нілл зарядив жалобу у цілому стейті. Похорони Ґрассо відбудуться у понеділок, 9-го лютого.

Пакістан подається під тиском Москви

Ісламабад, Пакістан. — Тут стало відомо, що між Москвою і Ісламабадом відбуваються позакулісові торги в справі двосторонніх переговорів між Пакістаном і теперішнім маріонетковим урядом Афганістану. На таку „розв'язку" афганської проблеми здавна натискає Москва.

Пакістан, як і інші ісламські країни та практично увесь світ, за винятком держав так званого соціялістичного, бльоку, тобто совєтських сателітів, протиставилися совєтській пропозиції і наставленого Москвою уряду в Афганістані, що його очолює Бабрак Кармаль, не визнавали. Одначе концентрація совєтських військ на границях Пакістану, постійні порушення кордону збройними російськими частинами і летунські нальоти й спорадичне бомблення населених пунктів совєтським летунством, змушують уряд Пакістану поступатися. Фактичної допомоги проти совєтської аґресії він не може з-будь-якого боку сподіватися, а самий Пакістан аж ніяк не в силі збройній потузі Москви протиставитися.

В тих білятеральних розмовах між Пакістаном і Афганістаном має взяти участь і представник ОН. Курт Вальдгайм, генеральний секретар ОН заявив що ним має бути Хавіс Перез де Куелляр, підсекретар для політичних справ в генеральному секретаріяті ОН. Москва протиставилася участи будь-якої третьої сторони у розмовах між Пакістаном і Афганістаном, але мабуть остаточно погодиться. Так само припускають, що формально уряд Пакістану відбуватиме розмови не з представниками уряду, очоленого Бабраком Кармалем, а з представниками Демократичної партії Афганістану. Пакістан не хоче формально порушити ухвали Ісламської конференції, яка не визнала уряду Кармаля.

Такі дрібні формальні уступки Москви дадуть їй змогу злеґалізувати напад на Афганістан і його окупацію військами. Крім тих формальностей Москва, як подають дипломатичні кола, погодиться відтягнути свої війська від афгансько-пакістанського кордону. Одначе в глибині Афганістану вони залишаться і це, очевидно, в кожній потребі дасть їм змогу знов вийти на кордон. Впрочім Москва застерігає собі право патрулювати афгансько-пакистанський кордон і таким чином мати свої, хоч розрідженні, збройні частини в прикордонній полосі.

КНР обнижує інвестиції

Пекін, КНР. — Розпочаті на велику скалю інвестиції в китайській економіці зазнавали таких великих перебоїв протягом уже довшого часу, що уряд КНР був змушений переглянути дотеперішні пляни й перевести різні ревізії. Навіть на найважливішому, технологічному відтинку прийшлося наполовину обтяти вже затверджені проєкти.

Бюджет КНР на черговий рік, не зважаючи на всі скорочення у витратах, все-таки передбачає дефіцит у сумі 6,5 більйона долярів. Останньо уряд рішив перевести дальші обмеження, щоб уникнути й того дефіциту. Жертвою межень впав договір з американськими фірмами про закуп Китаєм системи передавання інформацій за посередництвом міжпланетного корабля-сателіта, що амеріканці роблять уже від років. Зрезиґнувавши з власної системи і власного сателіта, уряд КНР запронував американцям таку зміну, щоб могти користуватися передачами американських сателітів, а закупити тільки наземну приймальну апаратуру. Так само китайці попросили сповільнити виконування контракту на побудову для них атомового зміцнювача для нуклеарних теоретичних дослідів.

Одночасно з тим у зв'язку з наростаючими невідкладними потребами мадернізації китайської технології, китайський уряд заключив договір з одною з найбільших електронічних фірм у світі — корпорацією Соні в Японії — про спільне виробництво і розподіл електронічних виробів, в першу чергу, для потреб китайської техніки й економіки, а відтак і для світових ринків. Договір передбачує три стадії відтепер аж до 1984 року, в яких має бути переведена конструкція повного комплексу для продукції тих виробів. Перші вироби тієї нової спілки повинні вже в значній кількості появитися на ринку в 1982 році.

У світі

КОМІСІЯ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ при ОН опублікувала звіт з провірки, скільки осіб пропали без вісті, правдоподібно, як жертви політичного терору. Згідно з тим звітом, останнім часом пропало в такий спосіб між 11,000 і 13,000 осіб. Комісія ОН займалася тільки розслідом таких пропавших осіб по цьому боці залізної заслони. В її звіті подано, що країнами, де люди пропадали безслідно, мабуть у висліді терористичних замахів або надужить поліційних і військових чинників були: Болівія, Бразилія, Чіле, Кипр, Ель Сальвадор, Етіопія. Ґватемала, Індонезія, Мехіко, Нікараґуа, Перу, Філіппіни ,Південноафриканська республіка і Уруґвай. Про Совєтський Союз та про його сателітів немає ані слова. Так само немає згадки про Афганістан, де проходить велика екстермінаційна акція проти населення, що її ведуть військові відділи, поліція та комуністичні боївкарі при помочі і з наказу російського командування.

ЩЕ ОДНА ЖІНКА СТАЛА ПРЕМ'ЄРОМ. Нею є Ґро Гарлем Брундтланд, 41-річна жінка, мати чотирьох дітей, давня суспільна й політична діячка. Новий прем'єр має дуже важке завдання, бо, крім цілого ряду внутрішніх ускладнень, в Норвегії дійшло до великого конфлікту у зв'язку з ухвалою парляменту, якою дозволено американським чинникам магазинувати зброю, амуніцію й інші воєнні приладдя на випадок, коли б треба було стаціонувати в Норвегії американські військові частини. Новий прем'єр частину своєї освіти здобула в ЗСА, в університеті у Гарварді, де вона осягнула ступень магістра в галузі публічного здоров'я. Належить вона до норвезької Партії праці і її додатковим завданням буде зміцнювати цю партію. Останнім часом Партія праці почала втрачати довір'я виборців і число голосів, відданих на її кандидатів.

В Америці

ЦІНИ НА БЕНЗИНУ і оливу до опалювання будинків йдуть скорішим темпом вгору, як це передбачала адміністрація президента Роналда Реґена, знімаючи минулого тижня контролю над продукцією домашньої нафти. Деякі економічні аналітики передбачають, що ціни на ці важливі продукти будуть підвищуватися і бензина в кінці 1981 року може досягнути ціни два доляри за ґальон. Наприклад, 4-го лютого три американські компанії — Екзон, Тексако і Шелл, проголосили нові підвишки для свого продукту. „Я думаю, що Президент знає що він робить, — заявив Сем Леттіні, власник великої роздільні оливи і бензини в Бруклині, Н. Й., — але я справді не знаю, як споживачі платитимуть свої рахунки". Бензина у східних стейтах ЗСА коштує тепер приблизно 20 центів більше, як в грудні 1980 року.

СІМ З ВІСЬМОХ АМЕРИКАНЦІВ вмирають без відповідного завіщання. Кожного тижня ці люди залишають неоподілене більш 100 мільйонів долярів в готівці і в посілостях (хата, бизнеси, автомобілі), з чого опісля користають міста, або, у випадку колишніх совєтських громадян, уряд Совєтського. Союзу, який знаючи про цю справу, потворив по цілій території ЗСА спеціяльні адвокатські бюра. Ці бюра слідкують за цими справами і дуже часто, при допомозі суду, майже силою видирають тяжко запрацьоване майно залишених людей, які колись проживали чи народились на території контрольованих тепер СССР.

УКУ відкриває курс для постійного дияконату

Рим, Італія.—Як повідомляє Ректорат Українського Католицького Університету, згідно з волею Патріярха Йосифа, відкривається при Українським Католицькім Університеті в Римі богословські курси для постійного дияконату, і цього року від 1 до 31 липня відбудеться перший одномісячний семестер для кандидатів, що на такий курс зголосяться. Цілість курсу—три семестри. Курс відбудеться у приміщеннях обителі „Студіон" біля Риму.

За інформаціями і зголошення писати на адресу: Universita Cattolica Ucraina, Via Boccea 478, 00166, Roma Italia.

Видатки курсу покриває Патріярший Фонд. Кандидати, які докажуть потребу, могли б одержати грошову допомогу на оплату подорожі до Риму.

По листовним зголошенні кандидат одержить від Ректорату УКУ формуляр, який виповнить і перешле на подану адресу разом із порученням місцевого Владики і пароха. По одержанні всіх інформацій і рекомендацій враз із документами, вимаганими у формулярі, кандидата повідомиться, чи його принято на курс.

Перед зголошенням охочим зголоситись на курс треба про свій намір поговорити із своїм єпископом або парохом чи іншою духовною особою.

Кандидатів принимається у віці від 24 до 60 років. Освіта середня або рівнорядна з нею. В окремих випадках може рішати про придатність кандидата відповідний іспит, чи авторитетне поручення священика, єпископа.

Реченець зголошень—до 10-го березня 1981 року. Реченець висилки виповнених формулярів і документів—до 20 квітня 1981 року.

Патріярх Йосиф у цій справі видав окремий заклик.

БІЛЯ 180 МИЛЬ від берегів З'єднаних Стейтів Америки американські літаки і радарні станції помітили два совєтські військові бомбовики типу ТУ-95. Два американські легкі джетові літаки вилетіли їм назустріч, зайняли позицію приблизно на 500 ярдів від одного і, вказавши на помилковість лінії, супроводжали їх до Ню Джерзі, де їх замінили інші американські літаки. Під таким парадним супроводом совєтські літаки знаходились до часу поки не покинули прикордонних вод ЗСА. Речники американського летунства заявили, що це перший раз совєтські воєнні літаки наблизились на таку віддаль до берегів Америки.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $30.00, 6 months — $16.00, 3 months — $9.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

І де вмирать — однаково мені...

Щойно три тижні тому, коли на цьому місці кликала редакційна „Свободи" своїх читачів робити все можливе для справи рятунку Вячеслава Чорновола, життя якого гостро загрожене, і рятунок, коли він забариться, буде вже даремний. А сьогодні треба бити в дзвін, що і з Миколою Руденком не краща справа. Що Миколу Руденка втратимо ми, втратить Україна, якщо його страхітливе ув'язнення не буде припинене чи бодай хоч злагіднене.

Микола Руденко, керівник і засновник Української Гельсінкської групи, поет, письменник, філософ і есеїст, а понад те все — людина шляхетного серця й чутливої душі, підданий несамовитій „обработці" каральних органів, які не гребують найпідлішими засобами, щоб змусити цю кришталево чисту людину, справжнього християнина, який не тільки молиться до Христа, але і наслідує Його в своєму житті, змусити його до покаяння. Змусити до засуду його переконань і діяльности, як українського патріота, оборонця прав українського народу і його захисника. В хід пущено все: муки фізичні й моральні, а в замін обіцяють кривосудники навіть право на еміґрацію, якої собі, очевидно, Руденко дуже бажає, знаючи, що йому вже не буде життя на Україні так чи інакше, бо тієї молжливости каґебівські посіпаки йому ніколи не дадуть.

Але не з тих Руденко, що покаються. І він вирішує краще вмерти, оголосивши безтермінову голодівку. Про цю його постанову написала Пресова Служба ЗП УГВР вже два тижні тому. УІС „Смолоскип" подав це теж. Про це пише в розпачливому листі до самого Леоніда Брежнєва дружина Руденка Раїса, яку вже встигло дуже перфідно обчорнити КҐБ в очах Миколи Руденка, пустивши в рух „найвіртуозніші" плітки й „інсценізації" начебто „зради" подружньої, щоб отруїти вже до решти тюремне існування поета, угробити його віру в світло, яким він тільки й тримається при житті.

Про його безтермінову голодівку пише з тривогою і Міжнародна Амнестія.

Безтермінова голодівка! Микола Руденко приготував себе до неї: це виступає зовсім ясно з найновішої потрясаючої збірки його останніх поезій „За ґратами", що якраз вийшла наприкінці 1980 року у видавництві „Сучасність". Серед безлічі перлів-поезій є промовистий вірш — розмова поета з Шевченком, до якої епіґрафом є слова „*Мені однаково, чи буду Я жить в Україні, чи ні*". „*Сідай, Тарасе, — в нас єдина мати*". В ній Руденко мов Отченаш повторює для себе Шевченкові рядки, що вийшли із-за ґрат. Тарас прийшов до Миколи Руденка в темний, холодний і вогкий каземат, і в них досить часу, щоб погомоніти. Лише тепер Руденко до краю зрозумів Шевченка, бо досі молився поет Пророкові, і Пророк до нього сходив з неба. Шевченко для нього, як і для кожного українця-патріота, був сонцем, що стоїть в зеніті.

А ось тепер — нова грань Тарасової творчости відкрилася і доглибинне — до болю — розуміння, бо Руденко тепер розділює долю Тарасову: „Лиха нам доля випала, Тарасе!" Шевченко став вже тепер і Братом, який допоможе не шкодувати плоті — надхнення дасть і стиха розважатиме... Допоможе витривати в жертві до кінця, щоб Ненька-Україна мала користь з цього лютого обмолоту, якому піддано Руденка й інших українців, що їм же ність числа. „*Можливо, хтось у цьому обмолоті / Прибереже для Неньки урожай. / Прибереже, то вже й не марні болі / Та марення про волю в напівсні, / А поза цим — ні радости ні волі, / І де вмирать — однаково мені*".

Мені однаково, чи буду / Я жить в Україні, чи ні". —Сказав Пророк давно колись. „І де вмирать — однаково мені", — каже Микола Руденко, тепер, 130 років пізніше за Шевченка, з-за ґрат із нелюдського каземату, десь із снігів захланної Росії, якій мало пустошити наші матеріяльні багатства, яка завзялася винищити цвіт української нації. А тепер, у центрі її канібальського апетиту — Микола Руденко, якого вона не випустить з пазурів живим.

Чи маємо ми, українці на поселеннях, спокійно й мовчки приглядатися цьому найновішому чинові зла? Чи, навпаки, зорганізованою, продуманою й наполегливою акцією старатися вирвати Миколу Руденка — одного з найкращих синів України, з лабет нелюдської в'язниці? Добитися для нього виїзду з СССР?

Думаємо, що тут не може бути двох думок: Руденко не повинен вмерти!

Володимир Левенець

„МІФ" ЧИ ДІЙСНІСТЬ?

Кожному, хто хоч дорівочно цікавиться політично-мілітарним положенням у світі відомо, що за фасадою миролюбної бомбастики, Совєтський Союз постійно зброїться і у висліді цього зброєння його мілітарний потенціял уже набагато перевищив потреби власної оборони, а в деяких родах і кількости зброї комуно-московська імперія перегнала вже такі мілітарно сильні країни, як Велика Британія, Франція, чи зрештою цілий Північно-Атлантійський Союз і З'єднані Стейти Америки.

Довготривалі переговори між урядами ЗСА і СССР і зустрічі колишнього президента Джіммі Картера зі совєтським генсеком і головою Президії Верховної Ради СССР Леонідом Брежнєвим у Відні в справі обмеження стратегічної нуклеарної зброї та зрівноваження конвенційних сил в Европі, як відомо, закінчилися фіяском і конкретних успіхів не принесли. Не допомогли поцілунки Картера з Брежнєвим, бо зі совєтської сторони від самого початку переговорів не було ані крихітки щирости і позитивного наставлення для ефективного полагодження розброєневих заходів. Навпаки, імперія зброїлася із шаленою швидкістю, не зважаючи на господарські труднощі і зубожіння населення, бож комуно-московські диктатори не могли, очевидно, осягнути двох цілей відразу — підвищити життєвий рівень населення під час тривання десятої п'ятирічки і продукувати масово модерну зброю, чого зрештою домагалися військовики і ті впливові члени Компартії, які, не зважаючи на зміни і обставини, й далі залишилися сталіністами та прихильниками „твердого кулака".

Тому нічого дивного, що у висліді цієї політики, воєнний потенціял СССР став уже дуже великою загрозою для Західньої Европи, а останньо також для країн Близького Сходу, головно після переведеної брутальної інвазії в Афганістані, звідки Москва може не тільки контролювати Перську затоку, преважливий морський шлях для достави нафти з близькосхідніх країн, але також політично й мілітарно впливати на Індію, Іран, Пакистан та інші країни. Можливо, що з приходом до влади в Америці президента Роналда Реґена і дещо інакшою настановою американської політики у відношенні до Совєтського Союзу, про що свідчить хоч би перша пресова конференція Президента в дні 29-го січня ц. р. і його державного секретаря ген. Александра Гейга дещо зміниться, але досі американська дипломатія не була спроможною реально змінити положення, яке заіснувало. У Вашінґтоні, так принаймні треба вірити, нарешті зрозуміли, що заключувати договори з Москвою чи скорочувати нуклеарну зброю можна тільки тоді, якщо будуть вирівняні військові сили і воєнний потенціял обидвох партнерів, а не з позиції послаблення і повної деґрадації престижу ЗСА, чого допустилася адміністрація колишнього президента Джіммі Картера

А як по тамтому боці?

Можна сміливо сказати, що без змін. Про це свідчить хоч би довга стаття О. Ф. Плужникова в журналі „Комуніст України" за листопад 1980 року під заголовком „Міф про 'радянську загрозу' і реальність." Плужников не тільки, що категорично відкидає західню теорію про загрозу совєтської мілітарної сили для Европи і країн Близького Сходу, але єхидно твердить, що, наприклад, „радянська допомога Афганістанові має тільки одну мету: припинення воєнної інтервенції проти афганської революції і всіх форм імперіялістичного втручання в афганські справи." Очевидно, Плужников, як зрештою усі інші совєтські пропаґандисти, прикривається авторитетом Брежнєва, який совєтські зброєння вважає за цілком нормальний процес „встановлення приблизного паритету збройних сил між СССР і ЗСА і, що „досягнута воєнно-стратегічна рівновага між світом соціялізму і світом капіталізму — це завоювання принципового, історичного значення."

Плужников натомість, навіть не загикуючись, твердить, що правлячі кола капіталістичних країн не бажають прийняти, як реальну дійсність співвідношення сил на міжнародній арені, що неухильно змінюється на користь соціялізму, миру і демократії. Їм не дає спокою воєнний паритет, пише у згаданій статті Плужников, — між СССР і ЗСА. Адже він обмежує аґресивні апетити імперіялізму, можливість грабувати і пригноблювати інші народи." Автор поминає цілковитою мовчанкою нерозв'язане, не зважаючи на протилежні партійні твердження національне питання в СССР і рух спротиву у багатьох республіках, зокрема в Україні, Грузії, Вірменії і Прибалтицьких країнах. Треба при цьому додати, що в автора коротка пам'ять, бо СССР від самого початку свого існування був тільки на словах оборонцем незалежности народів, насправді їх поневолював, русифікував і включав в склад московської імперії, або зараховував їх до так званих сателітних країн, де ще й по сьогодні діє „доктрина

(Продовження на ст. 3)

Пропав докторат !

Я вже тоді бистрим темпом вертався до життя і здоров'я, відпочиваючи в „санаторії" пана Кефора, коли з Трентону приїхав подивитися на мене мій добрий колега, маґістер Іван Роман Костюк, званий популярно „Ванькою".

— Поворотнику з того світу, Ікерунцю солодкий, пацалишнику любезний! — привітав мене милозвучним львівським балаком. — З твоєї усміхненої від вуха до вуха мордухни, за перепрошенням, бачу, що ти вже окей, але смію тебе запитати й чекаю відповіді на запитання — як стоять справи твого докторату?

Правдоподібно, в цьому моменті я мусів хіба споглянути на друга Ваньку невинним поглядом телятка, що побачило перед собою мальовані ворота, поскільки трентонський гість поплескав мене дружньо по плечу і промовив „в той десень", як кажуть у Львові:

— Бачу, бачу, колеґо ланцюжковий, що з твоєї кучерявої голови цілком вилетіло те, що на Першому з'їзді абсольвентів Львівської Академічної Гімназії на Союзівці запала була одноголосна ухвала, що тобі абсолютно належиться докторат УВУ за віднайдення в підземеллях книгарні „Сурма" перводруку славного епосу Галицько-Володимирської Землі, „Пісні про Цісареву Єлисавету з Габсбурського Роду"!

Аж тоді немов крізь сон, хмару і дим пригадались мені ці давні часи, коли ми з покійним другом Миколою Понеділком виступали, бувало, на „клаптику України" у так званих „веселих вечорах', або фестивалях, як тепер пишуть, а ці фестивалі закінчувались звичайно в барі „Веселки" чудовими сольоспівами при звуках акордіону колеґи Влодзя Гентіша, теж, на жаль, покійного...

І коли одного разу підписаний затягнув милятинським нарівом „Піснь о Цісаровій Єлисаветі, що духа спустила від шпинделя затроєнного італійського анархіста Люкенія, приїхавши брати купелі в швайцарських водах", — тоді зворушений моїм співом друг Микола Васильович заявив привселюдно, що за той „шпіндель затроєний мені належить докторат, навіть тоді, коли в мене є висока освіта, без закінчення середньої "!

І ще пригадую, що пропозицію друга Миколи підтримав присутній тоді на Союзівці доктор музикальних наук, Ігор Соневицький, кажучи, що підписаному, тобто мені, зайво було б писати докторську тезу, вистачить як стану перед професорським тілом і заспіваю дві-три строфки з „Цісарової"...

Усі ці події, викликані пригадаю „Ваньки" Костюка, станули ще рах немов би живі, перед моїми очима в „санаторії" пана Кефора, та одночасно я усвідомив той сумний факт, що з лікарні св. Вінцента я вийшов майже безголосий, отже спроба одержання докторату за сольоспів, виглядає під цю пору — безнадійно...

Ікер

о. Семен Гаюк

„ЧУДОВИЩЕ ОБЛО..."

Визначний російський гуманіст Александер Радіщев, вболіваючи над недолею своїх співгромадян, а особливо над долею закріпаченого селянства в 1795 році написав книжку п. з. „Подорож з Петербургу до Москви". В цьому творі він піддав відважній і справедливій критиці тогочасний устрій російської кріпацької держави. Були це часи панування Катерини II, що вже й в Україні встигла накоїти багато лиха, зруйнувавши дощенту Січ Запорозьку, скасувавши давні привілеї й вольності українського народу та брутальним насиллям запровадивши антилюдську кріпаччину.

Як мотто до своєї книжки Радіщев запозичив рядок з поезії сучасного йому поета Тредіаковського, що писав ще тоді архаїчною церковно-слов'янською мовою і в цілості це мотто мало б звучати так: „Чудовище обло, озорно, огромно, стозевно і лаяй". А в перекладі на сучасну мову, це значило б: „Потвора тучна, нахабна, здоровенна, писката ще й лається", розуміючи під тією потворою саме тогочасну російську імперію, яка вже тоді жорстоко панувала над багатьма підкореними народами, нещадно їх оббираючи й експлуатуючи. Однак, у ті часи чи не найбільше таки експлуатованими державою й дворянством були власні співгромадяни — закріпачене селянство, для якого не було ані громадянської свободи, ані хоч би обмеженого правосуддя. Цей найчисленніший стан у російській імперії був відданий виключно на волю своїх панів-рабовласників.

Автора „Подорожі" Радіщева, звичайно, по голові не погладили за його твір. А, закувавши в залізні кайдани, як найбільшого державного злочинця, відправили на десять років до Сибіру.

Хоч ізольованим було темне Московське царство від европейських країн, але все одно чутки про важливі події в Европі впарі з новими ідеями досягли і до нього. Саме в часи Радіщева "йшли діти батьківщини" у Франції на штурм ненависної Бастілії, після падіння якої в кошик ката під ґільйотиною падали не тільки голови короновані, але й голови, на жаль, багатьох інших горожан.

Революційна розбурханість у Франції, проте, скоро проминула і життя поволі по всій країні увійшло в нормальне русло; навіть було реставровано монархію, хоч ідеї справжньої демократії з дійсним розумінням свободи, рівности і братерства залишилися назавжди рушійною силою французької нації та невмирущим стимулом для інших народів.

Під цими гаслами з часів Французької революції про свободу, рівність і братерство, в лютому 1917 року, почалась у Росії революція, що давала надію на скоре визволення всіх народів з московського поневолення та встановлення скрізь демократичного ладу. Та вже при кінці того ж року, в жовтні, розпочалася справжня контрреволюція та підступне і насильне захоплення влади однією комуно-большевицькою партією, яка при допомозі сторонніх сил і чужого капіталу потоптала всі демократичні права та жорстоко знищила новопосталі національні республіки.

Замість обіцяної свободи і добробуту та річок, медом і молоком текучих, полилися ріки людських сліз і крови. Справжній добробут для широких мас зник навіть з обрію. На долю трудящих припала лише тяжка праця та постійна боротьба за кусник щоденного хліба. Нечуваний добробут став уділом лише партійно-змовницької кліки та її підручних наймитів. Від колгоспного бриґадира до секретаря обкому, всі вони, хоч звичайно не в однаковій мірі, користають з безлічі привілеїв явно й тайно.

Справа забезпечення партійного начальства так зручно засекречена, що про це леґалізоване обкрадання народу широкі трудящі маси можуть лише догадуватись.

Так звана третя хвиля еміґрації, що у своїй більшості була на упривілейованому положенні в Совєтському Союзі, своїми публікаціями і заявами дещо відхилила параван цієї засекречености та виявила непрохідну соціяльну прірву, що лежить поміж правлячою клікою на всіх службових щаблях і безправною й пригніченою масою робітників і селянства.

Ця тяжко закабалена кляса новітніх кріпаків змушена тяжко працювати для забезпечення високого життєвого стандарту паразитарної кляси партійців і пропаґандистів і на утримання й вивінування наймодернішою зброєю багатомільйонової армії — цієї справжньої комуно-московської „дубинки", — якою Москва тероризує увесь світ.

Коли в часах кріпаччини селянинові залишалися вільними бодай один-два дні, у тому неділя, коли він міг працювати для себе та обробляти свою убогу ниву, то в Совєтському Союзі для колгоспників у часі жнив чи сівби на колгоспній каторзі немає ані неділі, ані вихідного. Та й винагорода за виконану працю для колгоспників у натурі є суща мізерія, з якої годі вижити. Тільки невеличкі присадибні ділянки, які обробляються в неділю або поночі і рятують людей від голоду. Всякі порушення колгоспниками

(Закінгення на стор. 4)

„Окрилений" партією

(Л. К.) — У київській газеті „Радянська Україна" надруковано новинку, зміст якої своїм „ідеологічним спрямуванням" закликає молодь не лише — „давши клятву партії", покинути свої землі — „включившись" із юнацьким запалом у ряди „добровільців-будівників" Байкало Амурської маґістралі (БАМ), але й відкриває перед нею — „злощасний капіталістичний світ", що його із-за „переслідувань" покинув Микола Тарновський, переїхавши до совєтського „раю".

У газеті подано біографію Тарновського, яка говорить сама за себе... Отже, М. Тарновський п'ятнадцятирічним хлопцем покинув Україну, виїхавши до Америки на заробітки. Там опинившись, працював робітником на заводах і фабриках, самотужки здобував освіту, а теж брав участь у робітничому русі. Редаґував він сатиричний журнал „Молот" та був співредактором „прогресивної" газети „Українські щоденні вісті". У дальшому „Радянська Україна", підкреслюючи його „радянський дух", — інформує, що він „за його революційні вірші зазнав переслідувань, був під наглядом поліції". Двадцять два роки тому Тарновський покинув Америку і виїхав до Совєтського Союзу. Відтак газета наголошує, мовляв, велику зміну в його користь, завдяки совєтській владі, бож він сьогодні письменник, і за його книги, вірші і новели — „його відзначено високими урядовими нагородами".

Нині, хоча М. Тарновському сповнилося уже 85 років, він далі пише нові „твори". І виглядає, що він із старої людини, начебто за помахом палички мага, перетворюється в „окриленого партією юнака". Прикладом цього може послужити його...шедевр п. з. „комсомольський марш", присвячений будівникам БАМ-у. У ньому автор цього вірша, разом з іншими будівниками — прокладає дорогу", „крокує до мети" і „будує БАМ"; його мета — „боротись за кращу долю", „творити дружбу і мир". В одній із стрічок його вірша, інакше бути не може в цьому „раю", він висловлює свою відданість партії ось такими словами: „Будуєм Бам... І над Уралом могутні крани загули; Створити чу-

(Закінгення на стор. 4)

ЩОБ НЕ СОННИМ СНИЛОСЬ...

Написав А. Драган

(II)

Теперішню кризу в УККА і громаді започаткувала формально відома „спірна резолюція" відносно „політичної концепції" ген. Петра Григоренка. Насамперед треба ствердити, що ціла „справа" — в нашій оцінці — абсолютно не має жадного глузду. Хто є ген. П. Григоренко? Це совєтський солдат в ранзі генерала, який свій вік прожив у Москві, як один із багатьох „ґвинтиків" імперіяльного комуно-московського — а за його власним окресленням „партократичного" — апарату і щойно в недавньому минулому збагнув суть большевизму та мав відвагу явно проти нього виступити. А втім, справа відома: за свої інші „концепції" там він познайомився з всілякими рафінованими „переконуваннями", включно з ув'язненнями, психіятричним закладом і, вкінці, „видворенням" та позбавленням совєтського громадянства. Ген. Григоренко в Америці — наскільки нам відомо — ніколи не виступав в імені українського народу, при всіх відомих нагодах обстоював самовизначення українського народу Актами 22-го січня та висловлював свій власний погляд і власні „концепції" на різні справи. Як речник очолюваного ним Закордонного Представництва Української Гельсінкської групи, він обмежувався виключно до — сказати б — „правозахисної концепції" тієї групи, якій там прикладена ввесь час пістоля до скроні та голова й багато членів якої перебувають у в'язницях, психушках та концентраційних таборах.

„Спірна резолюція", про яку мова та яка формально започаткувала теперішню кризу, була схвалена на засіданні Крайової Ради УККА 15-го грудня 1979 року. Цим разом не входитимемо в подробиці тієї резолюції та способу її схвалення, що сталося з яскравим порушенням прийнятого правопорядку в УККА. Зацікавлених подробицями цієї справи відсилаємо до двох видань „Свободи" 1/ видання з 17-го січня 1980, в якому надруковано ширше звідомлення про згадані „Кінцеворічні наради Крайової Ради УККА", статтю ген. П. Григоренка: „До питання державної незалежности взаємин між народами СССР", в якій автор висловлює свою контроверсійну „концепцію" та з якою на засіданні Крайової Ради УККА тільки одиниці були знайомі; і редакційний коментатор „Суперечна резолюція", та 2/ видання з 2-го лютого 1980, в якому надруковано редакційний коментар „Нарід має право знати" і передруковано з „Америки" статтю внескодавця „суперечної резолюції" і речника УВФронту в УККА п. Ігната Білинського: „Національний інтерес і опортунізм", редакційну статтю „У справі спірних постанов Крайової Ради УККА" з „Народної Волі" та „Поновне ствердження принципів політики УККА", що його схвалила тоді ще Рада Директорів УККА на своєму засіданні в Ню Йорку в березні 1965-го року. На цьому місці обмежимось вже тільки до загальної характеристики та інформації про два виразні аспекти теперішньої суперечки.

Перший аспект

Речники УВФронту в УККА запропонували та відповідною секретною підготовою подбали про схвалення резолюції, в якій

> „...Крайова Рада УККА стверджує помилковість політичної концепції ген. Петра Григоренка та її шкідливість для української визвольної справи і діяльність керованого ним Закордонного представництва Української гельсінкської групи піддержувати не буде".

Становище опонентів тієї резолюції з'ясувала „Свобода" в двох згаданих редакційних коментарях: „Суперечна резолюція" і „Нарід має право знати". В обох статтях квестіонується правильність передачі й інтерпретації тверджень ген. Григоренка, навіть без бажання будь-яких додаткових вияснень з його боку, але коли мова про саму концепцію, як таку і не тільки в інтерпретації речників УВФронту, то „Свобода" не то, що її не обороняла, але й цілком навпаки, виразно і недвозначно та арґументами опрокинула в згаданих двох редакційних коментарях, пишучи, в цитованому вже коментарі „Нарід має право знати":

> „...Проте, щоб не було непорозумінь, „Свобода" вважає за необхідне додатково вияснити своє висловлене в попередньому коментарі („Суперечна резолюція") застереження щодо тверджень ген. Петра Григоренка в його статті. Це відноситься до його не цілком чіткого з'ясування теперішньої комуно-московської колоніяльної і рабовласницької імперії. Його ствердження, що 'Совєтський Союз — спадкоємець Російської колоніяльної імперії' — в нашій оцінці не вистачає, навіть у світлі його власних і цілком виразно передрішенсько-самостійницьких позицій. Цю справу куди чіткіше і виразніше з'ясував інший дисидент, і ще в додатку марксист Леонід Плющ, який у своїй доповіді на останньому СКВУ в Ню Йорку перестерігав власне перед московськими імперіялістами, які в усіх обставинах та всіми засобами, зокрема обманом, завжди змагатимуть до збереження російської колоніяльної імперії. Назва тут не грає ролі. Плющ власне перестерігав перед можливостями такого чергового обману, передбачаючи, що коли теперішнє „совєтське" окреслення імперії вже буде в світі досить скомпромітоване, то скомпромітований прикметник „совєтський" заступлять евентуально „православним", чи якимось іншим, щоб тільки зберегти імперію. Це потверджує також історична наука і того ми повинні бути свідомі завжди — як кажеться — сьогодні, завтра і по всяк час, щоб нас знову — за словами Шевченка — голословними деклараціями не приспали і знову окраденими в огні не збудили..."

Чи треба ще ясніше і виразніше? Але єдине, що „Свобода" обороняла, то це одна з головних засад народоправства: запевнене в Декларації Незалежности ЗСА і гарантоване Першим додатком до їх Конституції право

(Продоження на ст. 4)

ЗАПРОШУЄМО НА

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ В СТЕМФОРДІ

який відбудеться

1-го березня 1981 року

Година 10:30 — АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ, на якій президіюватиме Митрополит Кир МИРОСЛАВ, а її відправить Кир ВАСИЛЬ в співслуженні о. шамб. Л. МОСКА та о. преф. П. ДУДЯКА

Година 12-та — СПІЛЬНИЙ ОБІД

Година 1-ша — ЗМАГАННЯ В ДОПОВІДЯХ та мистецька частина.

Склад жюрі:
о. ЛЮБОМИР МУДРИЙ, д-р ІВАН ФЛИС,
пані ЯРОСЛАВА КІНАЛЬ

Просимо щиро завітати до Стемфорду на Український День.

Товариство Українських Інженерів Америки Відділ Ню Джерзі

запрошує Шановних Членів і Громадянство на

ДОПОВІДЬ адвоката Мирослава Смородського

п. н.

„АНАЛІЗА МАДРИДСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ТА ЇЇ БУДУЧЧИНА"

яка відбудеться

в суботу, 14 лютого 1981 р., о год. 7-ій веч. в Ірвінгтоні, Н. Дж. в УНДомі, 140 Проспект Авеню

Адвокат М. Смородський брав активну участь в офіційній американській делегації.

Тема доповіді цікава і дуже на часі.

104-ий ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

щиро запрошує Вас на

ЗАБАВУ

21-го лютого 1981 року в 9-ій год. веч.

в Українському Народному Домі

140 Друга Авеню, Ню Йорк, Н. Й.

Грає оркестра **„ТЕМПО"**

Вступ: $6.00

„Міф" чи дійсність

(Продовження зі стор. 2)

Брежнєва", доказом чого було брутальне здушення мадярського повстання в 1956 і празької „весни" в 1968 році. Ці справи цілком непотрібно закриває совєтська пропаганда, а разом з нею Плужников, про них бо вже пишуть на Заході навіть члени комуністичних партій. До тих, які прозріли, треба в першу чергу зарахувати французьких провідних комуністів Жана Еленштайна і П'єра Жюкена та лідера еспанських комуністів Сантіяґо Карілльо. Еленштайн, до речі, цілковито заперечує ролю СССР в обороні поневолених і недорозвинених народів і націй і каже, що після інвазії совєтських військ на Чехо-Словаччину, а тепер на Афганістан, Совєтському Союзові треба відібрати ролю оборонця народів, бо йому краще підходить роля аґресора.

Авторові напевно добре відомо, але він це зумисно промовчує, що большевизм ніколи не визнавав нації, як найдосконалішої форми людського співжиття, протиставляючи її (нації) інтернаціональну збірноту, а у випадку СССР „совєтський народ."

Яка дійсність?

Плужников говорить, що „тепер мілітаристські сили ЗСА та інших країн НАТО активно використовують поширювану Центральною розвідчою службою фальшиву тезу про 'небезпечне відставання' від Радянського Союзу, щодо загальних воєнних витрат, кількости танків, підводних човнів, ракет. Ці викладки подаються упереджено з єдиною метою — примусити парляменти, уряди піти на ще більші воєнні витрати."

Це, очевидно, абсурд, бож відомими є натомість інші факти: на Індійському океані Москва систематично зміцнює і збільшує свої морські одиниці, а підводні човни зокрема: воєнна фльота СССР на Пацифіку відповідно розташована нібито для оборони сибірських районів і Курильських проток, а фактично скерована проти узбереж і наземних цілей сусідніх країн. Подібна ситуація існує на інших морях і океанах. Уряд ЗСА, наприклад, вже від довшого часу намагається перетворити Індійський океан на „море миру", але він не знаходить ніякого зрозуміння для цієї справи в кремлівських диктаторів. СССР у переговорах завжди зменшення мілітарної активности у світі обмежує тільки до ЗСА і їхніх союзників, а ніколи до самих себе, бо совєтські збройні сили служать, мовляв, „справі миру". Як ця „мирна ініціятива" совєтських верховодів виглядає кожний бачить: Анґола, Етіопія, Афганістан, інші країни Африки і Азії можуть послужити добрим прикладом. Сьогодні, практично кажучи, немає у світі ані одного так званого „визвольного руху" лівого напрямку, щоб їх не підтримувала Москва, не згадуючи про силу російських багнетів у сателітних країнах, які навіть солідарно виступаючи, не можуть позбутися совєтської „опіки". Таку ж саму „свободу" Москва готує ще суверенним державам Европи й інших континентів, тільки про це голосно не говорить ані Плужников, ані інші совєтські урядові пропаґандисти.

Добре сталося, що Захід почав нарешті розглядати цю дійсність відкритими очима, бо в протилежному випадку він сам міг стати жертвою московського молоха.

Багата і цінна скарбниця спадщини нашої музичної культури є невідємною частиною нашої ідентичности, як українців, не тільки, як форма вислову і звʼязку з іншими, але як суттєвий засіб для дальшого плекання нашої духовости.

Такі напрямні і глибокий духовий приклад, для досвіду мого життя, я дістала в спадщині від мого улюбленого покійного Батька, ВОЛОДИМИРА ЦІСИКА, незабутнього вчителя-скрипаля, що все те глибокодумно культивував.

Якраз наближаються 10-ті роковини Його смерти. Щоб це спомʼянути, хочу поділитися з Українським Громадянством моїм особливим виявом-музичною платівкою, щоб її із зернятка засіяла, розцвіла і виростила любов мого Покійного Батька.

Тож Йому, якому завдячую всю музичну наснагу в моїй душі, присвячую цю першу платівку-альбом українських пісень "КВІТКА".

Квітка Цісик

The wealth and richness of our musical heritage is an integral part of our identity as Ukrainians and serves not only as a mode of expression and communication, but also as a vital ingredient in the nourishment of our souls.

Through his guidance and inspiring example my own experience with that heritage was thoughtfully cultivated by my beloved father and friend, violinist and teacher, Wolodymyr Cisyk.

Now, as we approach the tenth anniversary of his death, I am proud to be able to share with you some measure of the flowering of that seed, so patiently tended by my father's love.

To him, to whom I owe the music in my soul, I dedicate my first record album of Ukrainian songs, KVITKA.

Kvitka Cisyk

Відбулося...

(Продовження зі стор. 1)

Щоб закінчити усі конечні роботи — поправа даху, огрівання, елевейтора тощо — потрібно біля 5,300 дол.

Інж. М. Гнатейко, якому доручено придбання фондів на ремонт будинку Інституту, нав'язав потрібні контакти з комішенером зберігання історичних пам'яток стейту Ню Йорк Орін Ліманом і його урядовцями. Здобути такі фонди буде можливо, але щойно при кінці цього року через недавню зміну Уряду ЗСА й нової адміністрації.

Інж. О Балабан, як голова окремої комісії, в склад якої крім нього входять ще інж. А. Пащук і інж. М. Гнатейко, повідомив про відбуту зустріч з представниками Українського Музею в Ню Йорку, а саме — з його головою д-ром Богданом Цимбалістим, Євгеном Сумиком і мґр Іванною Рожанковською. Обговорювано можливості перенесення Музею до приміщень Українського Інституту Америки. Дальші переговори передбачені у найближчій будуччині.

Прочитано кілька листів від різних фірм та інституцій з пропозиціями купити будинок Інституту. Найвища оферта цим разом була: 4,500.000 дол. Одначе, згідно з попередніми рішеннями Ради директорів, ці пропозиції відкинено.

Вже появилась друком брошура про 30-річчя Українського Інституту Америки, авторства Урсулі Балабан і д-ра Ростислава Сочинського, видана коштом пожертв усіх директорів УІА, яка вже знайшла прихильний відгук в українській та англомовній пресі.

Згадано також на засіданні великий успіх серії концертів українських композиторів, які за ініціятивою програмової комісії Інституту (голова — інж. А. Пащук) організував маестро Андрій Добрянський. Такі два концерти відбулись уже в листопаді та січні минулого року. Третій з черги концерт матиме місце в неділю, 8-го лютого ц. р. У програмі — твори Миколи Лисенка у виконанні баритона Андрія Добрянського, тенора Едварда Іванка й піяніста Томи Гринькова.

Взявши участь у пробах цього концерту, директор міжнародньо знаного музичного фестивалю, що відбувається щороку в Ню Порт, Конн., запросив артистів узяти участь з цією ж програмою у найближчому концерті влітку ц. р.

В загальному підсумку Український Інститут Америки сповняє своє завдання, як українська культурна амбасада для популяризації української справи в Америці, а навіть у цілому вільному світі.

Після закриття засідання присутні відспівали президентові Т. Джусові многоліття з нагоди його одруження й побажали йому щасливої дороги у трьохтижневій пошлюбній подорожі подружжя Т. Джусів до Европи.

Пам'яті Миколи Чепака

(У 16 річницю смерти)

Передчасна смерть перервала нитку життя св.п. Миколи Чепака 24-го листопада 1964 року. Не довелося йому відійти на вічний спочинок у рідну землю, про яку він так мріяв все своє життя на поселенні. Прийняла його гостинна земля Вашінґтона.

М. Чепак народився 17-го лютого 1907 року в селі Шпиколоси Золочівського повіту у селянській родині, релігійній і свідомій національно. В Україні закінчив учительський семінар та кооперативне книговодство, ставши членом кооперативи, читальні „Просвіта" та гуртка „Сільський господар". Микола був пильний і виконував всі доручені йому завдання. Ще в молодому віці він став у ряди Організації Українських Націоналістів. Всі ті, які знали його, високо цінували прикмети його доброї вдачі — був він чесною, невибагливою, вирозумілою людиною, завжди був готовий допомогти, чим тільки міг, потребуючим, не шкодуючи ні труду, ні часу свого.

Приїхавши до ЗСА, Микола з родиною — дружиною Анною, доньками Євгенією і Марійкою та сином Богданом — поселився у Воррені, Огайо, де відразу ж включився у церковне і громадське життя. У 1956 році, у березні, вступив у члени Осередку СУМ-А ім. полковника Є. Коновальця в Янґставні, Огайо, а згодом став головою Осередку. Зорганізував тут школу українознавства, у якій вчив дітей. Завдяки сумлінній і відданій праці Миколи цей Осередок СУМ-А піднесено на високий рівень і за працю з юнацтвом Головна Управа нагородила його переходовим прапором СУМ-А. Під проводом М. Чепака розвинулась також і праця кредитівки „Тризуб".

Відійшов наш побратим Микола, але житиме завжди поміж його рідними, побратимами і приятелями вічна та чиста пам'ять про нього.

Дмитро Затварницький

Композитор...

(Продовження зі стор. 1)

крім них найсучасніші електронічні інструменти. Практично платівка є вже готова і появиться на днях."

„Однак — це тільки початок нашої праці, — продовжував композитор, — бо ми вже працюємо над іншою появою — платівкою, яка зацікавить вибагливих слухачів, зокрема тих, хто цікавиться літературою. У нас на варстаті — збірка сучасних поезій з України, що їх в музичному супроводі виконуватиме Е. Белюц. А там, ми вже приготовляємо любителям пісні новий репертуар моєї композиції у виконанні групи „Червона Рута" з Ню Йорку".

У дальшій розмові з редакторами Г. Скупинський сказав, що „сподівається, що українська спільнота на поселеннях оцінить і зрозуміє їхній труд у напрямі розвою і пропаґанди української культури. Бож бажання нашої студії ширше відкрити вікно в світ українському мистецтву". Композитор також зазначив, що працівники цієї студії будуть дуже раді, якщо хтось, переслухавши нову платівку, відгукнеться, написавши лист про свої враження.

Платівку в ціні 6 долярів — плюс поштова оплата 75 центів, можна замовляти, написавши на адресу: Artist's Harvest Inc. c/o Myron Zalipsky, 43 St. Marks Pl., New York, N.Y. 10003, або в українських крамницях.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Дня 13-го лютого ц. р. минає вісім літ, відколи відійшов у Вічність

наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО Й ДІДУНЬО

бл. п.

Інж. РОМАН КОС

Для вшанування Його пам'яті складаємо 100.00 долярів на Українські Студії в Гарварді.

Приятелів просимо згадати Покійного „не злим, теплим словом" — молитвою.

ОЛЕНА КОС і діти: ЄВГЕНІЯ, МИХАЙЛО, ЯРОСЛАВ

Ділимося сумною вісткою, що дня 4-го лютого 1981 року, несподівано, згинув в автомобілевому випадку у Нейплс, Фльорида, проживши 58 років,

наш Найдорожчий ТАТО та ДІДУСЬ

СВ. П.

ЯРОПОЛК МАКСИМЯК

ПОХОРОН відбудеться у суботу, 7-го лютого 1981 року в Бовлінґ Ґрін, Огайо.

Горем прибиті:
сини:
ОЛЕГ з дружиною ДЖЕЙС та дітьми
ІГОР
донька — ІРИНА
та ближча і дальша Родина

УКРАЇНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ — ВІДДІЛ ІЛЛІНОЙ

ділиться сумною вісткою зі своїми Членами, що 4-го лютого 1981 року згинув трагічною смертю, в полудневім Ілліной

д-р медицини бл. п.

СТЕФАН ГИК

доцент Правничого Факультету Українського Вільного Університету.

Опечаленій Дружині і Родині Покійного складає найглибші співчуття —

Управа

У ПЕРШУ СКОРБОТНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашої Найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ І БАБУНІ

бл. п. паніматки

ЄЛІКОНІДИ БАЗИЛЕВСЬКОЇ

буде відправлена

в неділю, 15 лютого 1981 р. Початок Служби Божої о год. 10:30 ранку

СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА

в Катедрі св. Володимира, 160 Вест 82-га вул. в Ню Йорку, Н. Й.

Просимо помолитися за спокій Її душі.

о. ВОЛОДИМИР — чоловік
син — ЮРІЙ з дружиною ОКСАНОЮ
донька — ІНА з чоловіком АРТУРОМ

„Чудовище..."

(Продовження зі стор. 2)

наказів партійного начальства суворо караються ув'язненням чи засланням на Сибір.

Катерина II, якій західні діячі часто докоряли за наявність кріпацтва в її імперії, завжди мала готову безсоромну відповідь: „Краще долі, яку наших селян-немає у всій вселенній". Так само безсоромно кажуть неправду на увесь світ і московські комуністи, які з притаманною для них нахабністю твердять, що „більш щасливих людей, як колгоспні селяни в СССР немає в цілому світі".

І впарі з цією неправдою совєтська пропаганда ширить серед наївних людей на Заході додаткові неправди про „досягнення" совєтів на відтинку сільського господарства. Як тепер так і понад двадцять років тому совєтські комуністи хвалилися, що „Наша країна вже тепер по багатьох продуктах сільського господарства наблизилась до рівня сільськогосподарчої продукції в США, а по деяких продуктах випередила США. Так, по врожаях пшениці СССР перевищує США в два з половиною рази. Так само і по врожайності бавовни СССР значно перевищує США і всі інші країни в світі", — писав Х. Потапов у праці „Колхозы на крутом подъеме", ще в 1958 році.

А щоб заспокоїти своїх громадян, які постійно терплять від недостачі харчів, ті ж державні пляновики безсоромно заявляли, що „ця тимчасова ситуація скоро покращає і Совєтський Союз в найближчі роки дожене і пережене Америку в продукції м'яса, молока і масла на душу совєтського населення". Як насправді з цією „перепродукцією" пшениці, м'яса, молока і масла на душу совєтського населення, всім нам дуже добре відомо. Вистачить подивитися на безконечні черги перед продуктовими совєтськими крамницями, щоб зрозуміти гірку правду.

Та хіба там нестача тільки харчів? Всього бракує, буквально всього! Ось, здавалося б, така дрібничка, як прищепки до білизни. Але ця прищепка в совєтах є побажаним подарунком для жіноцтва на іменини і на день народження. Це не жарт з веселого фейлетону, а це факт, про який іде мова в статті у „Радянській Україні" з 25-го листопада 1980 року.

Свого часу ще Хрущов заохочував колгоспників садити кукурудзу, авторитетно пояснюючи, що кукурудза — це важливий продукт для харчування населення й худоби. Тимчасову ж недостачу м'яса він радив замінити гречаною кашею. Ось його слова: „Не хватає м'яса? Це вірно! Але ж можна їсти гречану кашу, яка з маслом дуже смачна і корисна страва".

А ось, у наші дні, учні Брежнєва радять зубожілим селянам-колгоспникам для поповнення харчових ресурсів плекати кріликів на отих кільканадцяти сотих присадибної ділянки. Буде, мовляв, і м'ясо і вартісна шкірка. А при тім можна буде певну частину кролячого м'яса здавати державі; звичайно, по твердих цінах. Для заохоти плекати кріликів у совєтській пресі намальовані навіть привабливі клітки для майбутніх кріликів, бо, „як відомо, партія здійснює широку програму підвищення матеріяльного добробуту народу".

Але ніяка пропаганда не в стані прикрити наготу і хибність безглуздої совєтської системи з її неймовірно несправедливим розподілом матеріяльних ресурсів, постійним упослідженням широких народних мас, позбавлених до того ж елементарних громадських прав і свободи. Бо Совєтський Союз — є справжнє „чудовище обло", потвора тучна, пискатa і нахабна, що ще й лається".

Щоб не сонним...

(Продовження зі стор. 2)

кожної людини мати свою власну думку і її свобідно висловлювати та обстоювати. Йшлося про те, чи ми в УККА респектуємо цю засаду і цей закон та „погоджуємось не погоджуватись", а чи дозволяємо речникам УВФронту зловжити формою УККА для поширення на цілу громаду встановлених і практикованих в самому Фронті цензури та засаду кожної іншої думки-концепції, якої не апробує провід.

Цілком невірно і цілком протилежно до правди пишуть і говорять про це речники УВФронту, практикуючи відкинену цивілізованим світом і згадану вже аморальну засаду, що „ціль освячує засоби". Наведімо для прикладу:

П. Ігнат Білинський у своїй статті: „На грані громадської безвідповідальности", надрукованій в грудневому виданні „Вісника ООЧСУ" та поширюваній ще також окремими відбитками, пише, що „Свобода", мовляв, „обороняє партократичні концепції п. Григоренка", не наводячи на піддержку цього оскарження ані одного доказу, ані одної цитати зі „Свободи".

Ще більш промовисто характеризує таке поступування речників УВФронту заява на цю тему д-ра Аскольда Лозинського. У своєму звіті головного радного УНСоюзу („Свобода", 13-го січня 1981) він твердить-оскаржує, що в „Свободі", мовляв, „появилася навіть редакційна стаття в обороні ген. Григоренка та, тим самим, підтримка становища, що немає російського імперіялізму на Україні..."

Це голословне та цілком протилежне до правди оскарження робить професійний правник та практикуючий адвокат!

На марґінесі ще згадати б, що це фальшиве оскарження проти офіціяльного органу УНСоюзу видвигає головний радний цієї установи, який після вибору на цей відповідальний пост на минулій 29-ій конвенції в 1978-му році присягав перед Всемогучим Богом що „завжди буде охороняти і обороняти добре ім'я Союзу..."!

Другий аспект

Другий аспект тієї суперечки, якою формально доведено до теперішньої кризи в УККА, має більш структурально-організаційний характер. УККА є організацією суверенних організацій, з їхніми власними статутами і правильниками, є тим клясичним американським „е плюрібус унум" — „з множества одним" та „з волею і справедливістю для всіх". Головне завдання цієї нашої „центральної репрезентації": могти в імені всієї нашої громади, всіх її організацій і установ, вимагати від нашого Уряду у Вашінгтоні, щоб він у найкращому інтересі Америки словом і ділом обстоював привернення українському народові вирішену ним словом і ділом Актами 22-го січня 1918 і 1919 років, що їх принагідно ще потверджено також Актом 30-го червня 1941 року, державної незалежности, до якої цей народ змагає і за яку бореться також сьогодні. Рівночасно з тим, УККА повинен — як це вже сказано на іншому місці — мобілізувати всі наші сили і ресурси для всебічної допомоги нашому українському народові в його змаганнях. Наша організаційна єдність, очевидно єдність вільних ідей, є головною передумовою успіху в наших змаганнях до спільної мети. Так і з'ясувала цю справу „Свобода" у згаданих уже редакційних коментарях „Суперечна резолюція" та „Нарід має право знати". Для пригадки зацитуймо:

„...Не дай, Боже, щоб повторились горезвісні наші внутрішні події з часів перед і під час Другої світової війни (себто нашого внутрішнього розбрату), що в теперішній ситуації могло б статися і чого найбільше прагне наш одвічний ворог. Висновок ясний: відсунути на задній плян всілякі групові й особисті амбіції й оминати все те, що може нас роз'єднувати, натомість усіми нашими словами і ділами поширювати і поглиблювати та скріплювати нашу єдність, цю нашу наймогутнішу зброю у відсічі нашим ворогам та в допомозі нашому народові в його змаганнях. Клясичне „спасіння республіки" залежить від цієї нашої єдности і це повинно бути нашим „найвищим законом..."

Це було й залишилось становищем опонентів „суперечної резолюції", але, очевидно, не „за всяку ціну..."

Цілком інше становище в цій справі зайняли речники УВФронту в УККА. Відповідаючи на зацитоване в „Свободі", п. Ігнат Білинський у своїй також уже згаданій статті „Національний інтерес і опортунізм" м.і. написав:

„...Емоційні заклики до механічної єдности, що насправді пособляють тільки розладам в громаді, нікого не переконують, бо українські самостійники давно навчились розпізнавати вовків в овечій шкірі і троянського коня у свою національну твердиню не введуть..."

У дальших писаннях цю справу уточнено до виразного другого, організаційного аспекту тієї суперечки, протиставляючи обстоюваній „Свободою" та опонентами „суперечної резолюції" й існуючій досі в УККА „механічній єдності" свою власну „органічну єдність". Іншими словами, хто не думає і не говорить так, як каже провід УВФронту, той „вовк в овечій шкурі" і для нього немає місця в такій „органічній" „національній твердині", якою є УВФронт та яку він заплянував поширити на УККА.

На марґінесі цієї справи та для прикладу безпощадного обману своїх членів і читачів, згадати б ще — в сенсі заголовку цієї статті дуже своєрідну ~~етик~~ речників УВФронту в полеміці на ці теми.

Отже, у відповідь на зацитоване вже з редакційної статті „Свободи" побоювання „Свободи", щоб „не дай, Боже, не повторились горезвісні наші внутрішні події з часів перед і під час Другої світової війни, себто нашого внутрішнього розбрату...", провідний діяч й ідеолог УВФронту, С. Борецький, у надрукованій в мюнхенському „Шляху Перемоги" (з 2-го березня 1980) та передрукованій в інших органах того угрупування статті: „За український зміст боротьби" між іншим пише:

„...'Свобода' пригадує 1941 рік, боїться його повторення!. А це одна з найсильніших дат української історії. І нелюблений 'Свободою' її ініціятор, який відкинув ультиматум Гітлера і тим дав почин двофронтовій визвольній війні української нації, став посередньо предметом атаки 'Свободи'..."

Читаєте те, що написане у „Свободі", і читаєте відповідь Борецького, читаєте раз, другий і десятий, бо очам своїм не вірите, і тільки здвигаєте раменами. Кому, чому і навіщо потрібна така суцільно безпідставна інсинуація, що „Свобода" боїться повторення 1941-го року та „атакує" його творця? Очевидно, не всі читачі „Шляху Перемоги" та інших публікацій УВФронту читають також „Свободу", отже повірять Борецькому та відповідно будуть говорити і поступати.

Марк Твейн свого часу саркастично дораджував: насамперед позбирати факти, опісля ще перевірити їх і тоді вже жонглювати ними відповідно до потреби і вподоби. А у нас не тільки жонглюється, але ще й всілякими видумками та інсинуаціями. Що ж, „ціль освячує засоби..."

(Продовження буде)

„Окрилений"...

(Продовження зі стор. 2)

до за Байкалом ми клятву партії дали".

Вірш Тарновського — це нічого іншого, нічого нового, а вічно повторювані фрази у совєтській літературі, газетах чи навіть у щоденному житті, коли поза спиною совєтського громадянина, прислуховуючись його словам, партійний наставник. Цей вірш - це нічого іншого, а звичайна совєтська шахівниця, на якій тільки в інакшому порядку переставлені, але незмінні словесні фігури, але їхнє прямування, як звичайно однакове: лайкою нападатися на „капіталістичну систему", представляючи її у викривленому дзеркалі, водночас розхвалюючи під небеса „блага" совєтської влади, а в тому і БАМ, та „перевиховуючи" у цьому напрямі молодь, яка повинна втішатися усіма „привілеями" під „сонцем" совєтської конституції, бож в ніякій іншій країні світу, мовляв, ніхто так не „опікується" молодими людьми як Совєтський Союз.

ОРГАНІЗАТОРИ СВЯТКУВАНЬ В ОЛБАНІ

Потрійне святкування Дня Української Незалежности в столиці стейту Ню Йорку Олбані в днях 19-20-го січня, було переведене Окружним Комітетом Відділів УККА Олбанської Округи, який тут існує вже 14 років, під проводом голови Ярослава Кушніра. Також у наймолодшій групі танцюристів беруть участь діти від шести до 9-ти років, серед них багатонадійний соліст — дев'ятирічний Роман Якубович (див. „Свобода" ч. 19).

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Вступайте в члени УНС!

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВОЛОДИМИР ТИМЦЮРАК, член УНС Відд. 423 ім. Евгена Коновальця в Чікаґо, Ілл., помер 12 листопада 1980 р. на 92-му році життя. Нар. 1889 р. в Пійло, пов. Калуш, Зах. Україна; членом УНС став 1950 р. Залишив у смутку дружину Олену, сина Богдана, доньку Дарію і 2 внуків. Похорон відбувся 15 листопада 1980 р. на цвинтарі св. о. Николая в Чікаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Яків Берестянський, секр.

АНДРІЙ ЛАЗОР, член УНС Відд. 473 ім. сотн. Ю. Головінського в Монтреалі, помер 17 листопада 1980 р. на 80-му р. життя. Нар. 1900 р. в селі Глібів, пов. Скалат; членом УНС став у 1944 р. Залишив у смутку дружину Марію і сина о. Михаїла з дружиною Іреною і 3 внуків. Похорон відбувся 20 листопада 1980 р. на цвинтарі Мавнт Роял в Монтреалі.

Вічна Йому Пам'ять!
Віра Баніт, секр.

НАТАЛІЯ ПРИШЛЯК, членка УНС Відд. 471 ім. ген. Т. Чупринки в Монтреалі, померла 14 жовтня 1980 р. на 68-му р. життя. Нар. 1912 р. в Україні; членкою УНС стала у 1959 р. Залишила у смутку чоловіка Ярослава, сина Ігоря та ближчу і дальшу родину в Канаді, ЗСА й Україні. Похорон відбувся 20 жовтня 1980 р. на українському католицькому цвинтарі в Монтреалі.

Вічна Їй Пам'ять!
М. Андрухів, секр.

● РОЗШУКИ ●

ПЕТРА ШЕҐДУ
з села Волоки біля Сіняви, Україна — пошукує
МИХАЙЛО НАГІРНИЙ
2108 W. Maple Rd.
Flint, Mich. 48507

ЙОСИФ БИЛО
шукає свого приятеля і співжителя у таборі біженців у Німеччині
РОМАНА ПОШТАРЯ
Він сам, або хто знав би про його місце перебування, прошу подати вістку на адресу:
JOSEPH BYLO
14 Chatsworth Crescent
Scawthorpe, Doncaster
South Yorkshire, DN 5 9JU
Great Britain

HELP WANTED

HOUSEKEEPER/COOK
General housework. Experienced. Reliable person to take care of household. Job in Manhattan. Family with one child. Must speak some English.
Please call — (212) 246-5376

● ДО ВИНАЙМУ ●

До винайму в Нюарку, Н. Дж.
5 КІМНАТ
На 2-му поверсі, вільні від 1-го березня 1981 р. Тел. по 6-ій год. веч. (201) 371-8428

● REAL ESTATE ●

КЕРГОНКСОН, Н. Й.
Добрий, 8-кімн. дім, 4 акри рівної землі, вид на гори, близ. Союзівки. Тільки $37,000.

2,25 акрів, чиста рівна земля, при міській дорозі. Вид на гори. $7,500.

17 акрів, вид на гори, глибока криниця, пішки до села. $25,000.

Тел. власника (914) 626-4141

Різне

● FUNERAL DIRECTORS ●